

23 Μαρτίου, 1990

[ΠΙΚΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

ΛΟΥΚΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗ ΣΩΤΗΡΙΟΥ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5077).

Δίκαιον Αποδείξεως — Πρώτο παράπονο — Ο Περί Αποδείξεως Νόμος, Κεφ. 9, άρθρο 10 — Άσεμνη επίθεση από άνδρα εναντίον νεαρού εθνοφρουρού — Διαφυγή εθνοφρουρού και μεταφορά του από άγνωστο με αυτοκίνητο σε γειτονικό χωριό, απ' όπου ετηλεφώνησε στον πατέρα του — Παράπονο προς τον πατέρα του μόλις ο τελευταίος έφθασε — Ορθά θεωρήθηκε ως "πρώτο" παράπονο — Θα ήταν αφύσικο υπό τις περιστάσεις για νεαρό εθνοφρουρό να εκθέσει τα της επιθέσεως προς ένα άγνωστο.

5

Αξιολογία μαρτύρων — Αρχές, που διέπουν την επέμβαση του Εφετείου.

10

Στην υπόθεση αυτή η Έφεση, που κυρίως στρεφόταν εναντίον των ευρημάτων του πρωτόδικου Δικαστηρίου σχετικά με την αξιολογία μαρτύρων και την εσφαλμένη κατά τον εφεσεϊόντα θεώρηση του παραπόνου του παραπονουμένου εθνοφρουρού, ως πρώτου παραπόνου, απορρίφθηκε, γιατί το Ανώτατο Δικαστήριο απ' ενός μεν δεν πείσθηκε ότι συνέτρεχε λόγος ανατροπής των ευρημάτων ως προς την αξιολογία των μαρτύρων, απ' ετέρου δε θεώρησε ότι ορθά ο πρωτόδικος Δικαστής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το παράπονον του παραπονουμένου προς τον πατέρα του ήταν "πρώτο" παράπονο εν τη εννοία του άρθρου 10 του Κεφ. 9.

15

20

Η έφεση απορρίπτεται.

Έφεση εναντίον Καταδίκης.

Έφεση εναντίον της καταδίκης από Λουκά Παντελή Σωτηρίου ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 26 Νοεμβρίου, 1988 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 27877/87) στην κατηγορία για άσεμνη επίθεση εναντίον άρρενος κατά παράβαση των άρθρων

25

5 152 και 35 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, και καταδικάστηκε από τον Πρωσ. Αν. Επαρχιακό Δικαστή Ν. Νικολάου να πληρώσει £150.- πρόστιμο, £98.- έξοδα και να υπογράψει εγγύηση £300.- για δύο χρόνια να φυλάττει το νόμο.

A. Ζαχαρίου, για τον εφεσεϊόντα.

A. Βασιλειάδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για την εφεσιβλήτη.

Cur. adv. vult.

10 Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΠΙΚΗΣ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής κ. Χατζητσαγγάρης.

15 Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ: Η παρούσα έφεση στρέφεται εναντίον της καταδίκης του κατηγορούμενου σε κατηγορία άσεμνης επίθεσης κατ' άρρενος κατά παράβαση των άρθρων 152 και 35 του Ποινικού Κώδικα όπως τροποποιήθηκαν με το Νόμο 4/74.

20 Τα γεγονότα όπως τα βρήκε το Πρωτόδικο Δικαστήριο αποδεχόμενο τη μαρτυρία των μαρτύρων κατηγορίας και απορρίπτοντας εκείνη των μαρτύρων υπεράσπισης είναι τα ακόλουθα:

25 Γύρω στις 7.00 π.μ. της 1.1.1987 ο παραπονούμενος, Μ.Κ.1, που ήταν εθνοφρουρός, βρισκόταν στο δίστρατο του Σαϊττά γυρεύοντας μεταφορικό μέσο για να πάει στο χωριό του τη Λεμίθου. Στο δίστρατο, έφθασε ένα αυτοκίνητο το οποίο, αφού του ένεψε ο παραπονούμενος, σταμάτησε στο δρόμο που οδηγεί στον Κάτω Αμίαντο, σε απόσταση 20-30 μέτρα από τον παραπονούμενο. Ο οδηγός του αυτοκινήτου που ήταν ντυμένος παπάς, κατέβηκε και πλησίασε τον παραπονούμενο με τον οποίο χαιρετίστηκαν. Ο
30 παραπονούμενος αναγνώρισε τον κατηγορούμενο στο εδώλιο σαν τον οδηγό του αυτοκινήτου αυτού. Μετά που αντάλλαξαν μερικές κουβέντες, ο κατηγορούμενος έβαλε το χέρι του μέσα στο ράσο που φορούσε και πλησιάζοντας

τελείως τον παραπονούμενο, προσπάθησε δυο τρεις φορές και τελικά άγγιξε το πέος του. Ο παραπονούμενος θύμωσε για το συμβάν. Στη συνέχεια ο κατηγορούμενος απομακρύνθηκε για να επιστρέψει σε λίγο προσκαλώντας τον παραπονούμενο με άσεμνες εισηγήσεις, προτείνοντάς του να παν σε παραπλήσιο χώρο για να "κάμουνσι ότι θέλουσι" πρόταση την οποία συνόδευσε και με την προσφορά χρηματικού ποσού. 5

Ο παραπονούμενος τελικά απαλλάγηκε από την ενόχληση του κατηγορούμενου, ζητώντας από διερχόμενο όχημα να τον μεταφέρει στο Πέρα Πεδί. 10

Από εκεί τηλεφώνησε στον πατέρα του, ο οποίος ήρθε με το αυτοκίνητο και τον πήρε.

Καθ' οδόν προς το χωριό τους ο παραπονούμενος παραπονήθηκε για το επεισόδιο με τον κατηγορούμενο στον πατέρα του. 15

Ο παραπονούμενος δεν κατάγγειλε τότε το επεισόδιο στην αστυνομία γιατί δεν είχε πάρει τον αριθμό του αυτοκινήτου του κατηγορούμενου.

Στη συνέχεια όμως και συγκεκριμένα στις 2.3.1987 που ήταν Καθαρά Δευτέρα ο πατέρας του παραπονούμενου τον είχε πάρει με το αυτοκίνητό του μέχρι το δίστρατο του Σαϊττά. Όταν πλησίασαν το δίστρατο ο παραπονούμενος είδε και πάλι το αυτοκίνητο του κατηγορούμενου και τον ίδιο τον οποίο αναγνώρισε από απόσταση 5 μέτρων ως το πρόσωπο που του είχε επιτεθεί άσεμνα την 1.1.1987. Την ώρα εκείνη μιλούσε με τον Μ.Κ.3. Σημείωσε τον αριθμό του αυτοκινήτου του ΡΕ 697, και κατάγγειλε την υπόθεση στην Αστυνομία. Τον κατηγορούμενο αναγνώρισαν επίσης σαν το πρόσωπο που είδαν στις 2.3.1987 οι Μ.Κ.2 ο πατέρας κατηγορουμένου και ο Μ.Κ.3 Δημήτρης Ν. Δημητρίου. 20
25
30

Ο κατηγορούμενος που είναι κάτοικος Λάρνακας αρνήθηκε ανάμιξη στο επεισόδιο. Αρνήθηκε ότι ήταν στη

5 σκηνή τόσο την 1.1.87 όσο και την 2.3.87. Και στις δυο ημερομηνίες ισχυρίστηκε ότι βρισκόταν στο σπίτι της Ξαδέλφης του Αγγελικής (Μ.Υ.1) στις Βρυσούλλες. Ο κατηγορούμενος αρνήθηκε κατηγορηματικά ότι τις πιο πάνω ημερομηνίες ήταν στο δίστρατο του Σαΐττά. Ο κατηγορούμενός έδωσε στο Δικαστήριο λεπτομερή περιγραφή των κινήσεων και δραστηριοτήτων του και κατά τις δυο προαναφερθείσες ημερομηνίες.

10 Αναφορικά με το αυτοκίνητο PE 697 Mazda Saloon άσπρο, ο κατηγορούμενος παραδέχθηκε ότι είναι δικό του και ότι κατά τις πιο πάνω ημερομηνίες βρισκόταν στην κατοχή του.

15 Οι μάρτυρες υπεράσπισης 1, 2, 3 και 4 ουσιαστικά επιβεβαίωσαν το άλλοθι του κατηγορουμένου. Μαρτυρία για τον κατηγορούμενο έδωσε επίσης ο Μ.Υ.5 Σταύρος Κωνσταντίνου, κλητήρας του δικαστηρίου, ο οποίος βρισκόταν στο δικαστήριο κατά τη διάρκεια της ακρόασης. Ο μάρτυρας αυτός είπε ότι ενώ μαρτυρούσε ο Μ.Κ.3 παρατήρησε τον Μ.Κ.2 να προσπαθεί να καθοδηγήσει με κινήσεις και νοήματα τον μάρτυρα που κατέθετε.

20 Οι λόγοι εφέσεως που έθεσε ο ευπαίδευτος δικηγόρος του κατηγορουμένου είναι οι ακόλουθοι:

α. Το Δικαστήριο εσφαλμένα αποδέχθηκε ότι απεδείχθησαν τα συστατικά στοιχεία του αδικήματος.

25 β. Το Δικαστήριο εσφαλμένα αποδέχθηκε την μαρτυρίαν τω μαρτύρων κατηγορίας 2 και 3.

γ. Το Δικαστήριο εσφαλμένα δεν έλαβεν υπόψη την μαρτυρία του μάρτυρα Υπερασπίσεως 5.

30 δ. Το Δικαστήριο εσφαλμένα αποδέχθηκε ότι υπάρχει πρώτον παράπονον.

ε. Το Δικαστήριο εσφαλμένα απέρριψεν την μαρτυρία των μαρτύρων Υπερασπίσεως.

Στην αγόρευση του, ο κ. Ζαχαρίου εισηγήθηκε ότι το πρωτόδικο δικαστήριο δεν τήρησε τους κανόνες σχετικά με το βάρος της αποδείξεως κατά παράβαση του τεκμηρίου της αθωότητας. Ο κ. Ζαχαρίου αναφέρθηκε συγκεκριμένα τόσο στην εξέταση της υπόθεσης από την Αστυνομία όσο και στην αποδοχή από το πρωτόδικο δικαστήριο της μαρτυρίας των Μ.Υ.3 και Μ.Κ.4 σαν μη δικαιολογημένης. Ο Μ.Κ.3 εισηγήθηκε δεν έπρεπε να γίνει πιστευτός γιατί παραδέχθηκε ότι είπε ψέματα στο δικαστήριο, όταν αρχικά αρνήθηκε πως είχε διαβάσει την κατάθεσή του το πρωί πριν την δίκη. Το πρωτόδικο δικαστήριο δέχθηκε σαν εύλογη εξήγηση γι' αυτό τον ισχυρισμό του Μ.Κ.3 ότι είπε ψέματα για να μην προσβάλει τον υπεύθυνο της εισαγγελίας. Ο κ. Ζαχαρίου υποστήριξε ότι καμιά εξήγηση για το ψέμα δεν μπορεί να θεωρείται εύλογη. Επίσης ο κ. Ζαχαρίου εισηγήθηκε ότι ο εξεταστής της υπόθεσης Μ.Κ.4 δεν έπρεπε να γίνει πιστευτός γιατί η όλη εξέταση εκ μέρους του έδειξε, προκατάληψη εναντίον του κατηγορουμένου.

Όσον αφορά τον Μ.Κ.2, πατέρα του παραπονούμενου, ο κ. Ζαχαρίου εισηγήθηκε ότι και αυτός δεν έπρεπε να γίνει πιστευτός λόγω της προσπάθειας του να επηρεάσει τον Μ.Κ.3 σύμφωνα με τη μαρτυρία του Μ.Υ.5 την οποία κατά την εισήγηση του κακά απέρριψε το δικαστήριο σαν άσχετη με τα επίδικα θέματα.

Ο κ. Ζαχαρίου έθιξε και τη βαρύτητα της μαρτυρίας του ιδίου του παραπονούμενου σαν ασαφή στην περιγραφή της ισχυριζόμενης άσεμνης επίθεσης. Επιπλέον η υπεράσπιση ισχυρίστηκε ότι η απόρριψη της μαρτυρίας των μαρτύρων υπεράσπισης από το πρωτόδικο δικαστήριο δεν βασιζόταν σε ουσιαστική αξιολόγηση και εκτίμηση της μαρτυρίας τους ή σε οποιοδήποτε εύρημα, αλλά ουσιαστικά στο ότι ήταν ταυτόσημη.

Σχετικά με την νομική πτυχή της υπόθεσης η υπεράσπιση ισχυρίστηκε, ότι η αναφορά από τον παραπονούμενο της ισχυριζόμενης άσεμνης επίθεσης στον πατέρα του, κακώς θεωρήθηκε σαν πρώτο παράπονο από το πρωτόδικο δικαστήριο διότι ο κατηγορούμενος είχε την ευκαιρία

να κάμει το πρώτο του παράπονο στο πρόσωπο που τον μετέφερε στο Πέρα Πεδί. Άλλο επιχείρημα της υπεράσπισης είναι ότι η καταγγελία της υπόθεσης στην αστυνομία έγινε δύο μήνες μετά το αδίκημα.

5 Σχετικά με τα συστατικά στοιχεία του αδικήματος ο κ. Ζαχαρίου υποστήριξε ότι η επίθεση δεν αποδεικνύεται απλώς και μόνο με το άγγιγμα του ατόμου αλλά πρέπει να αποδειχθεί εχθρική πράξη ή διάθεση που το πρωτόδικο δικαστήριο δεν δικαιολόγησε.

10 Το τελευταίο παράπονο του κ. Ζαχαρίου ήταν ότι δεν ικανοποιήθηκαν με τη μαρτυρία οι νομικές αρχές που διέπουν την αναγνώριση του κατηγορούμενου.

Οσον αφορά το βάρος της απόδειξης της κατηγορίας θέλουμε να τονίσουμε ότι ασφαλώς αυτό βρίσκεται σ' όλα
15 τα στάδια της δίκης στους ώμους της κατηγορούσας αρχής. Η απόσπηση του βάρους κρίνεται με βάση την αξιοπιστία των μαρτύρων και τα συμπεράσματα που μπορεί να εξαχθούν από τα ευρήματα στα οποία προβαίνει το
20 πρωτόδικο Δικαστήριο, ως ο κριτής των γεγονότων της υπόθεσης. Τα ευρήματα του Δικαστηρίου τεκμηρίωσαν την καταδίκη και δεν αφήνουν αμφιβολία ως προς την ταυτότητα του δράστη που έφερε και την ενδυμασία κλη-
ρικού.

Τα σημεία τα οποία έθιξε ο κ. Ζαχαρίου υποστηρίζο-
25 ντας ότι δεν έπρεπε να είχε γίνει αποδεκτή η μαρτυρία των μαρτύρων κατηγορίας αποτελούν στοιχεία που ανάγονται πρωτίστως στην αρμοδιότητα του πρωτόδικου δικαστηρίου να αξιολογήσει τη μαρτυρία που δίδεται ενώπιόν του. Αυτό ισχύει και για την αποδοχή και βαρύτητα
30 της μαρτυρίας του Μ.Κ.2 σαν μη επηρεασθείσας από τα όσα ανέφερε ότι έγιναν ο Μ.Υ.5.

Οι ίδιες αρχές που αναφέραμε πιο πάνω ισχύουν και για την αξιολόγηση της μαρτυρίας των μαρτύρων υπερά-
35 σπισης. Είναι φανερό ότι το πρωτόδικο δικαστήριο δεν έκρινε τη μαρτυρία των μαρτύρων αυτών ως αξιόπιστη.

Αναφορικά με την νομική πλευρά της υπόθεσης δεν συμφωνούμε ότι η περιγραφή της ισχυριζόμενης άσεμνης επίθεσης από τον παραπονούμενο είναι ασαφής. Τουναντίο περιγράφεται με σαφήνεια. Η θεληματική επέμβαση στο άτομο του παραπονούμενου είχε όλα τα στοιχεία της εχθρικής πράξης ενώ το σημείο της επέμβασης την καθιστούσε άσεμνη. Το εκούσιο σε αντίθεση με το ακούσιο (συμπτωματικό) άγγιγμα άλλου προσώπου συνιστά εκ προοιμίου εχθρική πράξη εφόσον δεν υπάρχει συγκατάθεση του άλλου ατόμου.

Η αμφισβήτηση της απόφασης του πρωτόδικου δικαστηρίου ως προς την αποδοχή του παραπόνου στο οποίο προέβη ο παραπονούμενος στον πατέρα του δεν ευσταθεί. Με βάση τις αρχές που αναφέρονται στην απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου και κατευθυνόμενος από αυτές ο πρωτόδικος δικαστής σωστά δέχθηκε τις λεπτομέρειες του παραπόνου τις οποίες αξιολόγησε μέσα στο σωστό νομικό πλαίσιο. Η υποβολή παραπόνου στο άτομο στο οποίο υποβλήθηκε, τον πατέρα του παραπονούμενου και κατά τον χρόνο που υποβλήθηκε δηλαδή μόλις συναντήθηκε με τον πατέρα του αποτελούσε φυσιολογική εξέλιξη των πραγμάτων, γεγονός που καθιστούσε την αποδοχή του παραπόνου αναπόφευκτη ενόψει των προνοιών του άρθρου 10 του περί Αποδείξεως Νόμου Κεφ. 9. Θα ήταν αφύσικο για ένα νεαρό εθνοφρουρό της ηλικίας του παραπονούμενου να παραπονεθεί στον άγνωστο οδηγό του οχήματος που τον μετέφερε στο Πέρα Πεδί. Η υποβολή του παραπόνου συνιστούσε μαρτυρία ενισχυτική της μαρτυρίας του παραπονούμενου, γεγονός που επιστημάνθηκε δεόντως από το πρωτόδικο δικαστήριο στη διαμόρφωση των ευρημάτων του.

Το μόνο σημείο που μας προβλημάτισε ήταν η καθυστέρηση του παραπονούμενου να καταγγείλει την υπόθεση στην αστυνομία. Εγινε όμως δεκτή η εξήγησή του ως αληθής, εύρημα το οποίο μας δεσμεύει και δεν παρέχει ευχέρεια για επέμβαση με αυτό.

Μετά από συνεκτίμηση του συνόλου των γεγονότων σε

συνάρτηση με τους λόγους της έφεσης καταλήγουμε ότι δεν διαπιστώνεται πεδίο για επέμβαση με την ετυμηγορία του πρωτόδικου δικαστηρίου. Κατ' ακολουθία η έφεση απορρίπτεται.

Η Έφεση απορρίπτεται.